

ਮੁਖਤਿਆਰ-ਇੰਦਰ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਜੇ.ਵੀ. ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.)

ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਮੁਨੀ ਕਮੇਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 8 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ। 1987. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਮਿਣਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 500

ਐਸ.ਸੀ.ਕੇ

ਜੇਵੀ ਗੁਪਤਾ ਜੇ.

ਮੁਖਤਿਆਰ-ਇੰਦਰ ਕੌਰ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 2362.

12 ਦਸੰਬਰ 1988

ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ (1870 ਦਾ VII)- ਐੱਸ. 7(v)(a) ਅਤੇ 7(v)(d)—ਖੇਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ—ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਲਈ—ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ — ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਬਜ਼ਾਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਇਹ ਤੱਥ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਦਈ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ, 1870 ਦੇ S. 7(v)(a) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਨਾ ਕਿ S. 7(v)(d) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। . ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ ੪)।

115 ਸੀਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਐਸ. ਵਿਰਦੀ, ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਮਿਤੀ 9 ਜੂਨ, 1987 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ 2 ਫਰਵਰੀ, 1987 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 152 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਧਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸੀ. ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 7(V)(d) ਵਜੋਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ (v)(a) ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 20 ਜੁਲਾਈ, 1987 ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ

ILR ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਜੇਵੀ ਗੁਪਤਾ। ਜੇ.(ਓਰਲ)।

(1) ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 9 ਜੂਨ, 1987 ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਤੇ 2 ਫਰਵਰੀ, 1987 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।

(2) ਮੁਦਈ ਨੇ ਪਿੰਡ ਬਡੂੰਗਰ, ਤਹਿਸੀਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਮਾਲ ਅਸਟੇਟ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 485 ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ 'ਕੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਹੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ?' ਉਕਤ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ 2 ਫਰਵਰੀ, 1987 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਹੈ। .ਤਾਮਬੰਦੀ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 485 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲਗਭਗ 1 ਬਿਸਵਾ ਮਾਪਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ। ਇਸ ਖਾਸ ਬਿਸਵਾ ਦਾ ਮਾਲੀਏ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਆ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 7(v) (d) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 7(v)(a) ”.

ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦਾ 10 ਗੁਣਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਇਸ ਲਈ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਧਾਰਾ (v) (ੳ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਦਈ ਉੱਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(3) ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, - 9 ਜੂਨ, 1987 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7(v)(d) ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ (v)(a)। . ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਉਕਤ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 2 ਫਰਵਰੀ, 1987 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਖੁਦ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੇਖੋਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ
(ਜੀ. ਸੀ. ਮਿੱਤਲ, ਜੇ.)

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 7(v)(a) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਰਟ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 7(v)(d) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਨੋਂ ਬੇਲੋੜੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਏਗੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁੱਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਾਸਤੀ ਸੰਮਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਇੱਛੁਕ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ XVI ਨਿਯਮ 7-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 9 ਜਨਵਰੀ, 1989 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੀ.ਸੀ.ਜੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਜੀ ਸੀ ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਕੇ ਐਸ ਭੱਲਾ ਜੇ.ਜੇ.

ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੇਖੋਂ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1985 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 4381

13 ਸਤੰਬਰ 1988

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950— ਕਲਾ. 226— ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ (1925 ਦਾ XXIV)- ਐੱਸ. 87(1)(a)(b), 120, J21, 122 ਅਤੇ 142— ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ by ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ ਜਾਂ ਹਾਈ ਚੋਣ— ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸਵਾਲ— ਵਿਵਾਦਿਤ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ— ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਾਅ ਐੱਸ. 142 ਦੇ ਤਹਿਤ— ਕੀ ਉਚਿਤ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਆਮਦਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧੀਵਤ ਆਡਿਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਥਿਤੀ ਵਿਵਾਦ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਆਮਦਨ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। 3,000 ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ, 1925 ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਅਰਜ਼ੀ ਝੂਠ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਉਚਿਤ ਉਪਾਅ ਸੀ। ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ